

F. t. l. vedr. erhvervsdrivende virksomheders aflæggelse af årsregnskab m.v.

givelserne – f.eks. koncernforhold – eller i virksomheden internt – f.eks. nye aktiviteter. Der kan også være tale om, at udviklingen frembyder nye og mere informative metoder, der bedre fører til et retvisende billede af virksomheden. Det er virksomhedens ledelse, der inden for rammerne af kravet om et retvisende billede afgør såvel regnskabspraksis som ændringer i regnskabspraksis ud fra sit eget skøn over relevans og pålidelighed. Revisor påser ved sin revision, at ledelsens vurderinger er realistiske og fornuftige i forhold til virksomhedens aktiviteter. I disse tilfælde skal gives de i forlagets § 11, stk. 3, 2. pkt., krævede oplysninger.

I gældende lov får virksomhederne mulighed for første gang efter den 1. januar 1999 at ændre årsrapportens monetære enhed til euro uden særskilt at iagttage kravet om et retvisende billede. Denne bestemmelse blev indført for at lette virksomhedernes overgang til euro. Forslaget viderefører denne bestemmelse i § 167. Dette udgør en væsentlig undtagelse til hovedreglen, hvorefter ændring kun kan ske, hvis virksomheden bedre viser et retvisende billede på den nye måde.

I *forslagets* stk. 3 bestemmes, at der, hvor en grundlæggende forudsætning kan fraviges, skal gives de i forslagets § 11, stk. 3, 2. pkt., omhandlede noteoplysninger. Fravigelsestilfældene er behandlet ovenfor under hvert af de 10 bestemmelser i stk. 1 og 2.

Til § 14

Målsætningen med det finansielle årsregnskab (årsrapporten) er beskrevet i forslagets § 12, stk. 2. Det finansielle regnskab skal dække interessegruppernes finansielle informationsbehov. Det er imidlertid erkendt, at det finansielle regnskab ikke er tilstrækkeligt til at dække alle relevante behov. Det er nødvendigt også at dække interessegruppernes bredere informationsbehov om virksomheden. Dette område er endnu ikke udviklet og er i stort omfang i færd med en forsøgsproces.

Hvor det finansielle regnskab i høj grad er rettet ind efter investorers og lignende interessers behov, er de typiske brugere af ikke-finansielle rapporter medarbejdere, lokalsamfund m.v. Disse rapporter anvendes dog også af investorer, f.eks. etiske bevidste investorer, som i stigende grad har behov for også at få oplysninger om, hvorledes virksomhederne lever op til deres sociale ansvar.

Derfor udarbejder flere og flere virksomheder frivilligt særlige beretninger – kaldet supplerende beretninger – om de aspekter af virksomhedens forhold, som ikke kan beskrives tilstrækkeligt i det finansielle årsregnskab.

Indtil videre er der udviklet beretninger om medarbejderforhold, navnlig om medarbejderne som bærere af virksomhedernes viden og kompetence, samt om miljøbelastning. Her har udviklingen foreløbigt ført til etablering af videnregnskaber henholdsvis grønne regnskaber. Desuden kan nævnes etiske regnskaber og sociale regnskaber, der er udtryk for et ønske om at afdække virksomhedernes etiske målsætning og deres evne til at leve op til den. Ligeledes kan beretninger om arbejdsmiljø nævnes.

De forskellige beretningstyper er kun i begrænset omfang udviklede og udvikles således stadigt. Processen minder om den udvikling den finansielle regnskab gennemgik i de første årtier af det 20. århundrede. Tiden er altså ikke inde til at fastfryse nogen udvikling ved at belægge området med for megen regulering.

De oplysninger, der fremgår af de supplerende beretninger, vil ofte være svære at måle eller kan slet ikke måles med finansielle måleenheder. Ligeledes findes kun i meget begrænset omfang almindeligt anerkendte retningslinier for udarbejdelse af sådanne beretninger.

Det skal dog bemærkes, at der for miljøregnskaberne, de grønne regnskaber, allerede findes regulering via miljøbeskyttelsesloven og bekendtgørelsen om grønne regnskaber (Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 975 af 13. december 1995). De grønne regnskaber er offentliggørelsesmæssigt knyttet op ad de virksomheder, de vedrører, men er som udgangspunkt ikke knyttet til de finansielle regnskaber. De beskriver ofte kun en del af en virksomhed i dette lovforslags forstand, da en listevirksomhed, som omhandlet i miljøbeskyttelsesloven, trods betegnelsen oftest kun er en delmængde af den juridiske enhed. Det er dog hensigtsmæssigt at kunne knytte et grønt regnskab til årsrapporten som en supplerende beretning for at undgå dobbeltreportering. Disse regnskaber er en særlig rapportering om miljøbelastning, som også indeholder en række oplysninger til tilsynsbrug for offentlige myndigheder. I princippet forudsættes også lokalbefolkningen i de af virksomheden miljøbelastede områder at tilhøre brugergruppen.

Forslagets § 14 regulerer kun meget overordnet disse supplerende beretninger, der kan indgå som en del af årsrapporten. Indholdsmæssigt skal de hver for sig opfylde kravene til et retvisende billede for netop disse supplerende beretninger, hvad enten det er et grønt regnskab, et videnregnskab eller et etisk regnskab. *Forslagets* stk. 1, 1. pkt., bestemmer her, at beretningerne skal give et retvisende billede inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinier. Det vil uden tvivl være svært for virksomhederne at be-